

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ЗЕЛЕНИ КОТЕШКИ ОЧИ

chitanka.info

Хари лежи в тъмната стая, завит до брадата и плахо наднича. Въпреки че баща му надникна под леглото и в гардероба, детето е убедено, че нещо се крие зад крилата на големия дрешник.

(скръбъбъц)

Съвсем тих звук, който единствено детския слух долавя.

(скръбъбъц)

Хари се завива през глава и трепери под одеялото. Готов е да изтърпи подигравките на сестра си и да извика татко си, но гърлото му е свито на топка и сухо като купчина талаш. На всичко отгоре и стомаха го свива. Пишка му се от страх. Детето се превива на кълбо и пъха ръчички между краката си. Трепери. Отново се разнася онова проскърцване откъм гардероба. Очите му се пълнят със сълзи.

Туп...

Туп...

Туп...

Тихи и меки стъпчици, които се приближават. Урината потича, а Хари хлипа и хълца. Нещо скача на леглото му. Детето извиква стреснато. Хлипайки сваля одеялото, за да надникне. Очите му срещат две зелени светещи точки. На оскъдната светлина проблясват нокти. Хари няма нужда да се притеснява, че сестра му ще се подиграва, че е подмокрил гащите. Повече няма да се притеснява от нищо.

Старицата Магдалина Санчес Фернандес пие ром на верандата си. Живее в схлупено бунгало, олющено и почти толкова разкривено от времето, колкото и тя самата. Живее сама и никой не знае на колко точно години е. Факт е, че всички я помнят още от детските си дни. А някои от комшиите ѝ са в зряла възраст. Завила е краката си с мексиканско одеяло, защото ѝ се струва, че вечерта е хладна. Затворила е очи и тихо похърква. Насън поклаща крака, така че люлеещият се стол се люлее ритмично. Нещо прошумолява в двора. Малко по-късно черна сянка притичва по оградата и скача на перилата, а от там в скута ѝ.

Магдалина отваря сънено очи за миг, протяга жълтата си костелива ръка и почесва котарака зад ушите. Примлясва с беззъба уста и се усмихва. Досадното сополиво хлапе вече няма да ѝ краде вестниците.

Стивън бърза за работа. Нервно му е. Закъснява, а трябва да закара децата до училище. Чака го среща с важен клиент, когото трябва да убеди да инвестира. Ако не успее, може да се счита за уволнен. Стъпкан и сринат със земята. На закуска вдига скандал на жена си защо палачинките са студени. После смърря децата, които се бавят.

Излиза от вратата и сбърчва нос. Миризмата на урина го лъхва — остра и непоносима. Дъртата мексиканка пак не е изпрала бельото си добре. На всичко отгоре го простира до самата ограда с неговия имот. Само това му трябва за капак на сутринта.

Приближава се и ядно дърпа края на въжетото на простора. Дрехите падат на земята, а Стивън е малко удовлетворен, че е раздал възмездие. Никога не се е разбирал с тази комшийка. Хвърля поглед към къщурката ѝ. Нещо зелено проблясва зад стъклото на прозореца за миг. Или така му се е сторило. Вдига среден пръст към него за всеки случай и се качва в колата.

Излиза припряно на заден ход. Потегля, като гумите свирят по асфалта. Закъснява непоносимо, заради мръсните дрехи на дъртачката. Глупавата овца едни гащи не може да изпере. Нещо се мярка пред муцуната на колата. Стивън набива рязко спирачки и извива волана. Рефлекс на опитен шофьор. Колата се удря в бордюра, накланя се. Стивън мисли, че ще овладее колата и отново извива рязко волана. Забравил е за сина си, който седи на задната седалка, без да е успял да закопчае предпазния колан. Толкова бързо е тръгнал, че е пропуснал да го провери.

Детето излита от мястото си, удря го, така че мъжа изпуска волана. Колата се обръща по таван и се удря в дърво. Стивън виси с главата надолу. Раната на главата му кърви, а червената течност се стича в очите му. Вижда целия свят в пурпурни оттенъци и тялото на детето си, което е изхвърчало през строшеното предно стъкло и лежи на улицата. Постепенно очите му помътняват и болката го напуска.

Старицата с усилие се навежда и вдига прането от земята. Понася го към къщата, когато чува скърцането и ужасяващия трясък. Усмивва се и се прибира вътре. Ще изпере пак, но си заслужава.

Джорджи вечеря набързо и се качва в стаята си. Получил е подранил подарък за Коледа. Чудесно влакче, с което иска да поиграе преди да стане време за сън. Сглобява релсите и го пуска. С тракане и пуфтене влакчето, което е изработено в western стил потегля и даже пуска кълбета дим.

Очите на детето светят от радост. После му хрумва, че ще е добре да сложи и някакъв декор — скали, дървета, трева — около релсите. Така ще стане още по-реалистично. Веднага решава да осъществи тази си идея. Облича суитчъра си и нахлузва маратонките на бос крак. Тихо излиза от стаята и се ослушва. Родителите му гледат телевизия. Отблясъците от екрана играят по стената на коридора. Спуска се тихо по стълбата и още по-внимателно отваря входната врата.

Излиза и изтичва в задния двор. Навежда се и взима няколко поголеми камъка. Доволен е. Трябва да намери клон, който да играе ролята на декоративно дърво. Приближава се към оградата. Там расте Хикари. Чува шум от съседния двор и поглежда над оградата. Старицата Магдалина стои изправена на верандата си и гледа някъде встрани от мястото, където е. Побиват го тръпки. Още от съвсем малък не я харесва. Странна му е с този свой навик да оставя панички с храна и вода из двора си, все едно има домашни любимци.

Изведнъж старицата тръгва към него. Джорджи прикляква зад оградата и наднича между дъските. Старицата се приближава. Държи нещо в ръцете си и го гали, но не се вижда точно какво. „Изкукала е съвсем!“, мисли си момчето. Затаява дъх, защото тя е само на няколко крачки от него. Усеща мирисът на старост и пикня. Стиска нос с два пръста и я гледа.

Тя продължава да говори и да гали предмета, който държи. После кляка с усилие и го полага на земята. Джорджи не може да се съдържи и изпищява, когато вижда, че това, което досега старата жена е прегръщала, е полуразложен, зловонен труп на котка.

Тя го поглежда и се усмихва беззъбо. Джорджи опитва да се изправи и да избяга, но сякаш крайниците му са се вкаменили. Не може да помръдне. Старицата го гледа, а очите ѝ бавно позеленяват и губят човешкия си облик. После протяга ръка над оградата, хваща

вцепененото момче и го придърпва в двора си. Натиска лицето му и започва да тъпче котешкия труп в устата му.

Джорджи не мърда. Не може. Иска да пищи, но нито звук не излиза от устата му. Иска да повърне, но вонящото гнило месо с личинки и трупни червеи попада в гърлото му и той го прегръща. Изяжда и последното късче труп насила и припада.

Старицата е доволна. Завършила е кръговрата. Душата ѝ ще живее отново в гостоприемника. Тялото ѝ бавно се отпуска до това на детето, изяло верния ѝ котарак, и животът го напуска.

След малко Джорджи отваря очи и се надига. Има лош вкус в устата, но ще мине. Знае го от опит. Прескача оградата и се прибира, без да вземе камъните или клоните, за които е излязъл. Промъква се тихо като котка покрай всекидневната и се вмъква в банята. Изцежда паста за зъби върху четката си и старателно започва да отмива парченцата козина, кости, лишеи, както и гадния дъх на трупна маса. Приключва. Поглежда се в огледалото и си намига. После отива в стаята си и си ляга. Заспива като новородено.

Когато след няколко минути майка му наднича в стаята, за да му каже, че е време за сън, е изненада, че сина ѝ вече е заспал. Приближава се и го погалва по главата. Сепва се, защото ѝ се струва, че чува мъркане като на котка. Обръща се и излиза от стаята.

Джорджи отваря зелени, котешки очи зад гърба ѝ и се усмихва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.